

løftet Pande gaa ind i Fængselet og med løftet Pande gaa ud igen, det mener den bedste Del af Borgerskabet. Dette var Aarsagen til „Social-Demokraten“s Artikler, og det var dog vist det ærede Medlem, der fik disse Artikler pousseret frem ved sin Udtalelse, som i øvrigt vistnok, og heldigvis, ikke billiges af ret mange af gode og ærlige danske Mænd.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Det eneste, jeg har ønsket at pointere overfor det ærede Medlem, var dette, at naar der er afsagt en Dom over en eller anden fattig Djævel, og vi andre fremfører den Kendsgerning, at der burde nu og da ogsaa tages Hensyn til den moralske Side af Sagen, saa har man fra anden Side altid afvist os haanligt. Men naar det drejer sig om en Mand som H. P. Prior, saa skal Landets Blade fyldes, saa skal Tingets Tid her optages med Lovprisninger af en saadan Mands Dygtighed. Det er det, jeg har villet protestere imod. Og ikke alene er der fremkommet Artikler som dem, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har citeret, om H. P. Prior, der med løftet Pande kan gaa ud og ind ad Fængselets Port, men man har endogsaa i visse Venstreblade tilladt sig at tage Ud-lændinge med paa Raad i dette Spørgsmaal. Jeg har saaledes set et Venstreblad i den By, hvor jeg bor, begynde en Artikel med at sige, at „Social-Demokraten“s Paastand om, at Venstre vilde søge H. P. Prior be-naaded, var ikke rigtig, thi nu ser I jo, han er vandret i Fængsel. Efter denne Indledning, som omtrent er ordret, lader Bladet Teaterchef Berg fra Kristiania, tror jeg, skrive en lang Artikel, hvori han i Anledning af Dommen over H. P. Prior sønderlemmer dansk Retsopfattelse, og som han slutter med følgende Replik: Hverken Rigsadvokatens Sejr eller Højesterets Dom formaar at sætte et Gran af Uhæderlighed paa H. P. Priors Navn; og ikke en eneste Kommentar føjede Bladet til denne Artikel. Dette til Belysning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Til enhver Tid, men særlig i en Tid, hvor Menigmands almindelige Retsbevidsthed er saa rokket og saa — med Rette — rystet over de Begivenheder,

vi har oplevet i de sidste Par Aar, tror jeg, at Folkets officielle Tillidsmænd paa Ting, Lovgivningsmagtens Repræsentanter, gør denne Retsbevidsthed, som *de* ogsaa er sat til at hævde og forfægte, en daarlige Tjeneste ved at paastaa, at Højesterets Dom over H. P. Prior er umoralsk. Jeg vil indrømme, at der kan forekomme Tilfælde, hvor det Resultat, en Dom er kommet til, strider mod det Resultat, man ud fra de herskende Moralprincipper kan komme til. Det kan navnlig tænkes i politiske Forhold, overfor politiske Forbrydelser, og i religiøse Spørgsmaal; men hvor det som her drejer sig om en Forbrydelse i det almindelige borgerlige Forhold, en Forseelse, som falder ind under den almindelige borgerlige Straffelov, skulde man dog helst gaa ud fra, at Højesterets Dom er moralsk. Jeg vil ikke benægte, at selv i et saadant Tilfælde kan det være vanskeligt for en Dom at tage alle de konkrete individuelle Hensyn i Betragtning, som man ud fra en Moralbetragtning vilde gøre; men derfra og til at hævde, at Dommen er umoralsk, er der et meget stort Spring. Jeg vil for mit Vedkommende hævde, at denne Dom netop er moralsk, og jeg vil hævde, at Lovgivningsmagtens Repræsentanter, dersom de ikke vil være med til at hævde baade de retslige og de moralske Konsekvenser af den Højesteretsdom, der her er fældet, ogsaa paa andre Omraader — ogsaa paa andre Omraader —, saa handler Lovgivningsmagtens Repræsentanter umoralsk og gør sig medansvarlige for en Umoralitet, som maaske ligger paa Tærskelen, fra den højtærede Regeringsside. Det ved vi ikke endnu, men det faar vi at se. Jeg vil blot minde om, at i September 1922, da vi havde Kommissionslovforslaget til Behandling her, spurgte jeg den højtærede Justitsminister, om han vilde gaa lige saa retslig hensynsløst frem i Landmandsbanksagen og de dermed i Forbindelse staaende Forhold, som der i sin Tid blev gaaet frem i Sagen mod Grundejerbankens Direktører; de blev dømt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i flere Maaneder, paa et Tidspunkt, da vi hverken havde Aktielov eller Banklov, de blev dømt efter Straffelovens § 257 for et Forhold, som paa ingen Maade var mere graverende end Landmandsbankens Regnskab for 1921. Dette Spørgsmaal stillede jeg til den højtærede Justitsminister, og vi faar nu se, hvorledes han besvarer det. Men jeg ved, at hvis Lovgivningsmagten ikke øver den Kontrolret, som er Kernen i det parlamentariske Princip, saa gør den sig skyldig i en umoralsk Handling.